

[Gillstrup]

Derfor kan det ikke nytte noget som helst, at man fra Kristeligt Folkepartis side bare vil forsøge at afvise penge, som man gjorde det på engelske herresæder i sidste århundrede – penge er noget, man har, det er ikke noget, man taler om – for penge er ikke noget, man har hos den typiske danske folkepensionist, det er noget, man skal vende til sidste hvid. Man skal eventuelt stå med hatten i hånden, hvad enten det er på et socialkontor, eller det er hos ens børn, eller hvor det er, man skal tigge sig til at klare de sidste 12–14 dage igennem. Derfor er det nødvendigt, at der sker et betragteligt løft i, hvad folkepensionisterne får.

Det, dette forslag går ud på, er altså ganske enkelt, at enhver, der er fyldt 67 år – om man er gift eller ugift, om man lever i lejlighed eller parcelhus, eller hvad man gør – kan regne med at få 4.800 kr. om måneden. Og her har vi så hørt hele koret af disse mennesker, som selv ikke kunne drømme om i deres alderdom at skulle klare sig for 4.800 kr. om måneden, men som har sikret sig langt, langt, langt større pensioner, sige, at det har vi skam ikke råd til, det er gyseligt overbud, eller hvad der er tale om.

4.800 kr. om måneden, det er ca. halvdelen af, hvad vi giver til et arbejdsdygtigt menneske, som er indtegnet som arbejdsløs. Det tør nok siges, at det er aldeles urimeligt, at man skal ligge så enormt langt lavere nede, når man er kommet ind i den livsalder, hvor man ikke længere selv har kræfterne til at arbejde. Derfor er det uanstændigt, at vi skal høre al den jammerkommodiesang, som er hørt fra så at sige alle partier i denne sal, om, at vi ikke har råd til at give de ældre 4.800 kr. om måneden.

Selvfølger har vi det. Det er et spørgsmål, om vi vil gøre det eller vi hellere vil smide pengene ud til noget andet. De offentlige udgifter ligger nu i størrelsesordenen 400 mia. kr., og spørgsmålet er altså: Vil vi omprioritere 7 mia. kr., sådan at man kan sikre denne minimumsindtægt til pensionisterne? Det er det, der er tale om. Der er udelukkende tale om en prioritering af, hvilken type udgifter man sætter højest. Og selvfølgelig, hvis man sætter højest, at den gruppe, man selv hører til – hvad enten det så er ministerpension eller lærerpension, eller hvad der kan være tale om – skal have 3-4 gange så meget i sin alderdom, som almindelige mennesker i Blågårdsgade får, ja, o.k., så bliver der ikke råd til de 4.800 kr.

Vi siger ligelighed. Man skal give folk det samme, og så kan man foretage prioriteringen på en anden måde. Selv om ens hjerte nu banker nok så varmt for, at Gandhi dannede skal have atombomber, og man derfor skal fortsætte med at smide alle disse penge ud i såkaldt ulandshjælp, som jo reelt bare går til prestigeprojekter for nogle i fremmede lande, så kan man spørge, om det så er det, man vil ødelægge vores valutabalace med, eller man hellere vil hjælpe folkepensionisterne. Det er et ganske klart valg.

Det siger sig selv, at vi under ingen omstændigheder fra dansk side kan give noget som helst væsentligt bidrag til, at de 3½ milliarder mennesker i den tredje verden kan få det et dug bedre i livet. Vil vi så hellere koncentrere os om at smide pengene ud af prestige Grunde, så vi selv kan rejse og få kors og bånd og mange stjerner på derude i det land, der misbruger pengene, eller vil vi helst hjælpe vore egne gamle? Beløbet er nogenlunde det samme, en 7-8 mia. kr. Det er det, vi sender ud af landet til disse fuldstændig overflødige ting, som udenrigsministeren posterer som ulandshjælp. Det er et valg. Hvad vil man helst, hjælpe sine egne gamle eller de andre?

Der kommer en stribe såkaldte bekvemmelighedsflytninge til dette land, som man smider foreløbig en 2-3 mia. kr. ud på. Vil man hellere hjælpe dem, der kommer hertil efter at have rejst på første klasse hen over jordkloden for at udnytte det danske socialsystem, eller vil man hjælpe dem, der har levet i Danmark hele tiden? Det er et valg. Vil man tage den ene gruppe, eller vil man tage den anden gruppe? Vi har nogle TV-A-folk og nogle naturfredningsforeningsfolk, der har råbt op om de stakels rødspætter i Kattegat og mener, at de mod at smide 14 milliarder kroner ud i Kattegat måske kan nedsætte rødspættedødeligheden med en halv procent, eller hvor meget der nu kan være tale om. Mere drejer den havmiljøplan sig ikke om. Den gavner intet i retning af at hindre forurening eller lignende ting. Vil vi helst hjælpe rødspættterne, eller vil vi helst hjælpe folkepensionisterne? Det er et valg.

Fremskridtspartiets valg er ganske klart: Vi vil hellere hjælpe folkepensionisterne. Og sådan er der så umådelig mange steder, hvor det er uendelig let at omprioritere og finde 7 mia. kr., hvis man vil. Men sandheden om dette Fol-